

JULIA HUILT HEEL HARD OM DE VERBANNING VAN ROMEO

MOEDER, *van buiten*:

Mijn dochter zijt gy op?

De moeder komt binnen

Hoe nu! Gy weent?

Betreurt gy nog Tebaldoos droeven dood? kom, droog je tranen.

'k Heb voor u, mijn kind! een blijder nieuws.

JULIA.

Gewis! daar is behoefte aan blijder nieuws.

Wat of het wezen mag?

MOEDER.

kent u prins paris nog? Uw vader heeft om u op te beuren het een en 't ander gearrangeerd..
Donderdag, dan zal Prins Paris u als bruid geleiden naar 't altaar

JULIA.

Ik Paris trouwen? Bij sint peterskerk, Ik bid u, zeg mijn vader dat ik nog Niet trouwen wil, en zoo ik
't immer doe, dan kies ik dien gehaten romeo Nog boven Paris.

MOEDER.

Hier komt uw vader. Deel hem, zoo gy durft Uw antwoord mede, en hoor eens, wat hy zegt,

VADER, komt op.

Wel, wel, mijn kind, je lijkt Wel een fontein! Steeds maar aan het huilen?

(tegen zijn vrouw.)

Hebt gy haar dan ons besluit niet meegedeeld?

MOEDER.

Gewis, Maar zy toont zich weêrbarstig aan uw wil.

VADER.

Hoe! wil zy niet? Zegt ze ons niet eenmaal dank? Is zy zoo trotsch? Acht zy, de onwaardige, Zich
niet gezegend door zoo schoon een keus?

JULIA.

Wel dankbaar voor uw goedheid zorg en min, maar niet trots. Ik kan niet trots zijn op dat ik haat

VADER.

Wat reutelt gy m'aan 't oor? ..Trots" en ik dank je" en ik dank je niet", En toch,,niet trots"- wat is dat, vrijpostig nest! Praat van geen dankjes en trots mij geen trots. Bereid u maar Om Donderdag Graaf Paris uwe hand Te schenken in de kerk.Of op een paard sleep ik jou erheen

Weg, jij bleekzuchtig ding! Jij kleine heks! Jij kalkgezicht!

JULIA.

Mijn lieve Vader! 'k Smeek u op mijn kniën, Hoor my een oogenblik geduldig aan.

VADER.

Wat! Ongehoorzaam! 'k Zeg, ik hoor naar niets.

Gy zorgt maar, dat gy Donderdag in den kerk zijt, of kwil je nooit meer zien. Zwijg, hou je mond, ik wil geen woord meer horen,

Mijn vingers jeuken.

(Julia wordt geslagen, stort neder: de Voedster ondersteunt haar.)

Wat onbeschaamdheid! Zie, wy klaagden soms Dat ons de Hemel maar dit eenig kind Geschonken had; dit eene is nog te veel. - Weg! Weg! onwaarde! ik luister niet naar u.

VOEDSTER.

God zegen haar! Mijn Heer! gy doet niet wel, Dat gy niet eens wilt hooren wat zy zegt.

VADER.

Hoe voedsterstje wijsheid! Snatert ge ook al mee?

Ga, snap met uw klappeien.

VOEDSTER.

Maar ik zeg....

VADER.

Ik zeg dat gy zult zwijgen. *(slaat voedstertje)*

MOEDER.

In de daad,

Gy zijt te driftig.

VADER.

Wat schat! 'k heb dag en nacht, Gepeinsd, gesloofd, om haar gehuwd te zien. Ik vind voor haar een man, aan 't vorstlijk huis Vermaagschapt, rijk, bevallig, jong en schoon, Een man, als zich elk meisjes wenschen zou, En zy, zy weigert!

die preutse nuf,

VADER imiteert JULIA:

„Ik wil niet trouwen, kan niet van hem houden, Ben nog te jong-vergeef mij alsjeblieft."

Maar dit zweer ik u, Gy zult op Donderdag zijn gade zijn, Of ik verstoot, verban u uit mijn huis.

Dan moogt gy arm, verlaten, over straat Gaan zwerven, en geen lid van mijn geslacht, Die over u zich meer erbarmen zal. Bedenk dit wel! 't zal wezen als ik zeg. (*VADER gaat af.*)

JULIA.

O God! och Voedster! o schaf raad! schaf troost

VOEDSTER.

Eilaas Een gek geval! Maar, denk eens, Romeo is weg, verbannen, en komt nooit weerom. nu zoo de zaken staan waar 't best dunkt my dat gy Graaf Paris huwdet. wat 's Romeo, Wat heb je aan zulk een man, die balling is?

JULIA.

Spreekt ge uit uws harten grond?

VOEDSTER.

Wel wis en drie.

JULIA

Ik dank u wel. Gy hebt my recht vertroost. Ga, zeg vrouw moeder, dat ik zal trouwen met Prins Paris

VOEDSTER.

Nu! dat 's braaf van u. - Ik zal 't gaan zeggen.

(*Af.*)

JULIA.

Onwaardigste voedster! die my tot meineed raadt! En schaamteloos mijn dierbren Romeo smaadt Met d' eigen mond, die gistren nog geen stof Zoo heerlijk wist te vinden als zijn lof!

Mijn god wijs me een middel Tot redding aan.

Julia vindt een flesje gif en drinkt ervan

